

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Havlové a soudců Mgr. Vladislavy Poradové a Mgr. Tomáše Hodného ve věci

žalobkyně:

bytem

proti

žalovanému:

bytem

o výživné na manželku, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 27. listopadu 2024, č. j. 46 C 85/2024-44,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v napadených výrocích II. a III. **potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem Okresní soud v Mostě (dále jen „soud prvního stupně“) uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 41 117,90 Kč v měsíčních splátkách po 3 000 Kč, splatných vždy do každého 15. dne v měsíci, počínaje měsícem následujícím po měsíci, v němž rozhodnutí nabude právní moci s tím, že nezaplacením byť i jediné splátky řádně a včas, nastává splatnost celého dluhu (výrok I.), zamítl žalobu v rozsahu, v němž žalobkyně požadovala výživné za dobu od 1. 1. 2024 do 1. 2. 2024 a za dobu od 9. 10. 2024, a dále v rozsahu, v němž žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje

požadovala za období od 2. 2. 2024 do 8. 10. 2024 výživné ve výši vyšší než 41 117,90 Kč (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

2. Takto rozhodl soud prvního stupně o žalobě, podané u soudu prvního stupně dne 2. 2. 2024, kterou se žalobkyně po žalovaném domáhala výživného na manželku ve výši 12 500 Kč měsíčně od 1. 1. 2024. Žalovaný s žalobou nesouhlasil s tím, že manželství účastníků bylo rozvedeno dne 28. 8. 2024, že ještě po odstěhování ze společného bytu platil poplatky spojené s bydlením, že si musel najít a kompletně zařídit nový byt a že splácí společnou půjčku ve výši 273 eur měsíčně.
3. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je občankou České republiky, žalovaný je občanem Slovenska a oba účastníci mají obvyklý pobyt na území České republiky, vycházel soud prvního stupně při určení mezinárodní příslušnosti z článku 3 písm. a) Nařízení Rady (ES) č. 4/2009 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností, dle kterého je k rozhodování ve věcech vyživovacích povinností v členských státech příslušný soud místa, v němž má odpůrce místo obvyklého pobytu. Stran rozhodného práva vycházel z článku 15 uvedeného nařízení s odkazem na Haagský protokol z 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti, s tím, že je jím právo státu, v němž má oprávněný místo obvyklého pobytu, tedy v posuzované věci právo české.
4. Na základě provedeného dokazování dospěl soud prvního stupně ke skutkovým zjištěním, že manželství účastníků bylo uzavřeno dne 12. 4. 2008 a rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 8. 2024, č. j. 12 C 94/2024-29, který nabyl právní moci dne 8. 10. 2024. Původně společně užívaný společný nájemní byt účastníků v Duchcově žalovaný opustil koncem prosince 2023 a pronajal si vlastní nájemní byt v Litvínově; žalobkyně nyní žije v Duchcově a žalovaný v Litvínově. Žalobkyně je starobní důchodkyní s příjmem 16 495 Kč měsíčně. Žalovaný je řidičem mezinárodní kamionové dopravy s hrubou mzdou 23 640 Kč měsíčně (tj. 22 145 Kč čistého); žalovanému byly v období od ledna do září 2024 vypláceny cestovní náhrady v průměru 35 777,77 Kč měsíčně. Náklady účastníků na nájemné jsou přibližně stejné, a to cca 8 000 Kč měsíčně. Nad rámec běžných plateb žalovaný splácí dřívější úvěry čerpané za trvání manželství ve výši celkem 273 eur měsíčně, přičemž částka 200,84 eur připadá na dluhy z roku 2022, kdy účastníci vedli společnou domácnost; částka 72,30 eur již představuje splátku půjčky, kterou žalovaný čerpal až v květnu 2024. Mezi účastníky bylo nesporné, že oba úvěry splácí žalovaný.
5. Z hlediska právního posouzení aplikoval soud prvního stupně ustanovení § 697, § 913, § 921 odst. 1 a § 922 odst. 1 věty před středníkem zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Vycházel rovněž z judikatury Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1790/21), podle níž zohlednil cestovní náhrady žalovaného jakožto kvazipříjem, který je účelově určen, tak že je započítal do příjmu žalovaného v rozsahu 1/3, tj. částkou 11 925,92 Kč měsíčně v období od ledna do září 2024. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že rozdíl mezi příjmy žalovaného a žalobkyně činí 17 576,14 Kč (22 145,22 Kč + 11 925,92 Kč na straně žalovaného minus 16 495 Kč na straně žalobkyně); polovina z tohoto rozdílu příjmů účastníků představuje 8 788,07 Kč. Dále dospěl k závěru, že výdaje na domácnost každého z účastníků jsou v zásadě stejné s tím, že žalovaný měl výrazně zvýšené výdaje v souvislosti se splácením dřívějších společných dluhů (200 eur měsíčně = cca 5 060 Kč, z čehož polovina činí 2 530 Kč) a se zařízením své vlastní domácnosti po ukončení soužití s žalobkyní. Tyto zvýšené výdaje zohlednil soud prvního stupně při kalkulaci výše výživného částkou cca 1 200 Kč měsíčně. Soud prvního stupně nezohlednil další dluhy, které žalovaný převzal bez vědomí manželky (žalobkyně) po odchodu ze společné domácnosti (splátky úvěru u UniCredit Bank ve výši 72,30 eur měsíčně a půjčky u společnosti Home Credit). Na podkladě uvedených skutečností soud prvního stupně přiznal žalobkyni výživné za dobu od 2. 2. 2024 do 8. 10. 2024 ve výši 5 000 Kč měsíčně, tj. celkovou částku 41 117,90 Kč (28/29 x 5 000 Kč za únor 2024 + 7 x 5 000 Kč za březen až září 2024 + 8/31 x 5 000 Kč za říjen 2024). Ve zbylé části, pokud žalobkyně požadovala vyšší výživné za další období, žalobu zamítl. Vyjádřil se i k výživnému rozvedeného manžela ve smyslu § 760 o. z., kdy obecně uvedl, že rozvedení manželé by primárně měli být

schopni se živit sami a k vyživovací povinnosti rozvedeného manžela by mělo docházet pouze ve výjimečných případech. Ve vztahu k projednávané věci soud prvního stupně neshledal výjimečné důvody pro přiznání výživného rozvedené manželce. Žalobní návrh za období předcházející podání žaloby neshledal důvodným (§ 922 odst. 1 o. z.). O lhůtě k plnění rozhodl podle § 160 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) tak, že s ohledem na výši stanovené povinnosti a skutečnost, že žalovaný má další závazky (z předchozích úvěrů), stanovil plnění ve splátkách stanovených tak, aby k zaplacení došlo přibližně do jednoho roku. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 a 3 o. s. ř., když míra úspěchu účastníků je srovnatelná a výše určeného výživného závisela do značné míry na úvaze soudu. Účastníci ani náhradu nákladů nepožadovali.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, které směřovalo výlučně proti jeho výrokům II. a III. Namítala, že vyměřené výživné je nedostačující a trvá na přiznání výživného ve výši 12 500 Kč měsíčně za období od 1. 1. 2024, včetně období po rozvodu manželství. Vytýkala soudu prvního stupně, že nevzal v potaz, že celou situaci zavinil v rozporu se zákonným požadavkem věrnosti žalovaný, který si našel milenkou, a proto ho žalobkyně vyhodila z bytu. Jednání žalovaného bylo příčinou rozvodu. Poukázala na svůj zdravotní stav, invaliditu 3. stupně a neschopnost se sama živit. Má za zjevné, že žalovaný má výrazně větší příjem, uvedené úvěry čerpal bez jejího vědomí a peníze použil pro své osobní potřeby. Navrhla přiznání výživného i za období, ve kterém byla její žaloba zamítnuta.
7. Žalovaný se k odvolání žalobkyně nevyjádřil.
8. Krajský soud jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě (§ 204 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku II. a v na něm závislém nákladovém výroku III. (§ 206 odst. 2 věty druhé o. s. ř.), a to spolu s řízením jeho vydání předcházejícím podle § 212 a § 212a o. s. ř., k projednání odvolání za splnění podmínek stanovených v § 214 odst. 3 věty před středníkem o. s. ř. nenařizoval jednání a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
9. Výrok I. rozsudku, kterým bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobkyni na výživném 41 117,90 Kč, nebyl odvoláním dotčen, a proto nebyl předmětem přezkumu odvolacím soudem a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 věty první o. s. ř.).
10. Řízení před soudem prvního stupně netrpí vadami, jež by mohly mít za následek vydání nesprávného rozhodnutí ve věci. Ostatně takové vady ani nebyly žalobkyní, jakožto odvolatelkou, namítány. Odvolací soud proto neshledal důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.
11. Při hodnocení odvoláním napadeného rozsudku lze konstatovat, že soud prvního stupně provedl v řízení řádným způsobem dokazování, z něhož učinil potřebná skutková zjištění, z nichž vyvodil skutkové a právní závěry, které v odůvodnění rozhodnutí srozumitelným a přiléhavým způsobem popsal a vyložil, odvolací soud je považuje za správná, při svém rozhodování z nich vycházel a pro stručnost na ně zcela odkazuje. Postupuje tak v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 3450/2011 ze dne 16. 11. 2011, podle něhož: „*Vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z týchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takového rozhodnutí odvolacího soudu dle § 157 odst. 2 o. s. ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (být i v reakci na námitky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem prvního stupně. To je dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, jenž plní roli přezkumné instance a nebuduje svá rozhodnutí bez vazby na argumentaci soudu prvního stupně.*“
12. Odvolací námitky žalobkyně neshledal odvolací soud důvodnými. Soud prvního stupně při určení výživného manželky ve smyslu § 697 o. z. zohlednil prokázané příjmy i výdaje obou účastníků, tyto

správným a přezkoumatelným způsobem poměřil a dospěl k závěru, že výživné, které žalobkyni jakožto manželce za dobu od 2. 2. 2024, tj. ode dne zahájení řízení (§ 922 odst. 1 o. z.), do 8. 10. 2024, kdy bylo manželství účastníků pravomocně rozvedeno, po právu náleží, představuje měsíční částku 5 000 Kč. S tímto závěrem odvolací soud plně souhlasí, neboť takto vyměřené výživné odpovídá odůvodněným potřebám žalobkyně, když jí zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň v posuzovaném období s žalovaným a zároveň odpovídá schopnostem a možnostem žalovaného (§ 697 a § 913 o. z.). Soud prvního stupně správně nezohlednil, jakožto výdaje žalovaného, splácení úvěru a půjčky, které si vzal žalovaný bez vědomí žalobkyně po odchodu ze společné domácnosti koncem roku 2023.

13. Pokud žalobkyně v odvolání namítala, že rozvod manželství zapříčinil svým chováním žalovaný, je třeba uvést, že předmětem řízení žalobkyně učinila výživné manželky ve smyslu § 697 odst. 1 o. z., nikoli rozvedené manželky, které je upraveno v § 760 o. z. a na daný případ nedopadá. Proto byl i žalobní návrh, týkající se období po rozvodu manželství, soudem prvního stupně správně zamítnut.
14. Z vyložených důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), a to včetně nákladového výroku III., když i o nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně správně.
15. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle úspěchu ve věci ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. s ohledem na to, že procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady v odvolacím řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** přípustné dovolání.

Ústí nad Labem 13. srpna 2025

Mgr. Jana Havlová v. r.
předsedkyně senátu